

plena d'argelages i d'animals perillosos, i el més greu, amb una llanterna menys, la de Gabriel, que mira tu quin encert, després de cinc anys sense canviar-li les piles va i se li acaben eixa nit. Sort que portàvem a Donís i al Tequero, i ens vam deleitar amb l'art de la discussió (art que dominen a la perfecció), i d'aquesta manera vam arribar als bous (que sort que enguany no els vam vore), començava a clarejar, i ens apropàvem a Catí.

Ací ens esperaven Rocher i Paco "Chinchano" que van vindre a peu el dia abans, i Irma, que arrancava d'ací; però nosaltres estàvem a l'abeurador arremullant els peus en l'aigua calenteta que hi ha a Catí.

Bo, així amb només un pensament al cap, l'esmorzar a l'Avellá, açò és el que més ajuda per tal de superar el desnivell que hi ha entre Catí i l'Avellá. Donís obri la motxilla i trau una fogassa de pa, una llauneta de "pulpo a la madrileña", i una de xipirons, i per a beure, llimonaes de paperet; entre ell i jo no va sobrar ni una molla.

Després de menjar comença una baixada cap a la "Salvassoria", a terreny de carrasques, pins, barrancs i vaques. Ací, el fotògraf de l'equip, el Serro, es va jugar la pell fent una foto a un manso que venia per el mateix camí. Jo a estes altures ja tenia els peus plens de burres, però al final ja ni les notes.

I com tot el que baixa puja, comença el port rei de l'etapa, ací la vista és molt bonica, però me pareix que la vista l'alcem poques vegades del terra i, apretant les dents, arribem a la propera parada, la Llequa. Ja queda menys, però qui més i qui menys està fins els ous, i ja hi ha algú que camina per inèrcia, amb només un pensament al cap, Morella.

A la fi la veus, i saps que encara queden 3 hores llargues de camí, i ací és quan dius, l'any que ve a mi no m'enganxaran, açò és massa per la carabassa, i,

fent-se les 3 hores més llargues que un dia sense pa, encara que amenitzades per les cançons de Rocher, vam arribar a Morella, jo no sé els altres, però jo vaig arribar fet una braga.

Bo, si hi hagueren premis jo li donaria el premi de la regularitat a Juan José, i a Mari Carmen, el de muntanya a Gabriel empatat amb Rocher, el de gastronomia a Donís, el de la irregularitat a Tequero, al més vell (no sé si és Paco, o Rocher), a la més espavilada a Irma, i al més jove com no podia ser altre, com sempre, i me pareix que aquest premi serà per a ell de per vida, el Serro, i quedo jo que com no sé quin ficar-me, no me'n fico.

Cèsar Villalonga i Gascó

Però vam recuperar les forces.

Dinar a la Fàbrica Giner.

...i el Tequero es va burlar de Donís.

Allí començarem a notar els peus.

Foto de família.